

Laurențiu Ganea

aluzii istorico-stilistice, dar nu lipsită de atributul narativ. Câmpurile sonore eterate, întrupate de liniile melodice tratate contrapunctic, sugerând parcă deplasarea Entității/lor primordiale,

au alcătuit un permanent comentariu pentru textul protagoniștilor. Procedelee imitative, heterofonia, intervențiile percuției cu timbruri "cosmice"-vibrafon, marimba, timpane - care aduceau o pată de culoare desfășurării sau susțineau puținele momente dramatice ale textului, toate acestea au stimulat imaginarul, printr-un subtil și foarte bine dozat proces variațional, transportându-l într-o zonă mitică pe care am întrezărit-o și în unele microfragmente ale Oedip-ului enescian. Ansamblul a fost alcătuit din interpreți de prim rang ai vieții artistice românești: Ionuț Bogdan Ștefănescu - flaut, Emil Vișenescu - clarinet, Laurențiu Darie - fagot, Ion Ivan Roncea - harpă, Sorin Rotaru, Alexandru Stroe și De-

nisa Vlădoianu-Rotaru la percuție, conduși ca de obicei de mâna foarte sigură a dirijorului Tiberiu Soare. Indiferent cât de dificil este de explicat o asemenea muzică, ea și-a atins scopul inducând acea liniște și înălțare spirituală pe care o dă certitudinea că Marea Iubire este ocrotitoare și mai ales călăuzitoare. Realizarea compozitorului Laurențiu Ganea se înscrie cu succes și îndrăzneală pe un "teritoriu" destul de puțin abordat alăturându-se lui John Zorn - *Shir Ha-Shirim* (2008) pentru cvintet de voci feminine și naratori, David Lang - *Just*, pentru trio, *Cântecul lui Solomon* scris de cântăreața engleză Kate Bush ș.a.

Corina BURA

Prime audiții la Filarmonica "Mihail Jora"

În luna ianuarie, în stagiunea de concerte în care Filarmonica al cărei patron spiritual este *Mihail Jora* serbează 60 de ani de existență, publicul a avut bucuria de a audia două lucrări în premieră. Mai întâi, *Vallée d' Obermann* de Franz Liszt, opus celebru din ciclul *Ani de pelerinaj*. Pianista **Ioana Maria Lupașcu** - solistă a Filarmonicii ploieștene, a studiat opus-ul cu maestrul său Lazar Bermann și de curând, i-a cerut compozitorului Ioan Dobrinescu să o orchestreze. Grea întreprindere, aproape insurmontabilă, dar o sondare analitică a caracterului lucrării și o prudentă dar loială croială a frazării au condus către finalizarea dorită. Așa încât, noi perspective asupra piesei s-au dezvăluit în suprapuneri sonore magice, care au respectat atât litera cât mai ales, spiritul paginii romantice. Discipol al măștrilor Aurel Stroe - ale cărui mărturisiri pe care le dețin încă nu au văzut lumina tiparului -, Tiberiu Olah, Ștefan Niculescu și Alexandru Pașcanu, **Ioan Dobrinescu** obținea în 1995 *Premiul Mihail Jora* și compozițiile/aranjamentele sale orchestrale - amintim și *Rapsodia I* de Enescu - sunt cântate în România, Franța, Germania, Austria, Italia, Anglia ori Belgia.

Interpretarea Ioanei Lupașcu a fost inspirată de suflu poetic și patos, dezinvoltă, în ciuda pasajelor de virtuozitate. Călătoria muzicală, sub bagheta dirijorului **Matei Corvin** debutase cu *Warsaw Concerto*, în vulturi muzicale ce descriu eliberarea Varșoviei și povestea de dragoste dintre o pianistă și un pilot englez, în coloana sonoră a filmului *Periculoasa lumină a lunii* și se încheia cu prima *Simfonie*, în Re Major a lui Gustav Mahler, pe care directorul muzical și prim dirijorul orchestrei din *Cape Town* a construit-o lăsându-se sedus de firea sa, plină de voie bună și optimism.

Fără doar și poate, **Gheorghe Costin** este un dirijor ajuns la maturitate, ce poate convinge orchestra să îi respecte într-un totu intențiile muzicale, inflexiunile dictate de sensul sonor și să îi facă să desfășoare cadențele și tempo-urile, întreaga coloratură orchestrală, potrivit sentimentului său metapoetic și a empatiei cu opera. Așa s-a petrecut în *Simfonia a II-a în do minor* de Alexandr

Ioana Maria Lupașcu

Scriabin, unde s-a întrecut pe sine în dezvoltarea confesivă a celui mai genuin stil rusc. Solistul *Concertului nr.1 în do minor*, în care Dmitri Șostakovici antrenează jerbe sclipitoare, **Remus Manoleanu**, a conturat, ca întotdeauna, cu o bună știință a discursului, momentele lirice și de profunzime.

Solo-urile trompetei au fost interpretate de **Cristian Chiperi**, actualmente instrumentist al Filarmonicii ieșene, până acum câteva luni, al celei băcăuane, unde revine cu plăcere.

La urmă în cronică, prima în concert, lucrarea **Corneliei Tăutu**, și ea, în primă audiție.

Concertul pentru pian, lucrare compusă în 1989 și dedicată fiicei sale, impresionează prin tehnica de lucru ce se aseamănă vechilor țesături românești în care se împletesc arhetipuri ale folclorului muzical transilvănean și structuri aferente șirului lui Fibonacci. Cunoscută pentru activitatea de cercetător științific la Institutul de Etnografie și Folclor "Constantin Brăiloiu", ca discipol al lui Mihail Jora, Aurel Stroe și Anatol Vieru, Cornelia Tăutu a compus, cum se știe, muzică simfonică, camerală, de teatru și film, fiind titulara *Premiului Asociației Cineaștilor din România* pentru muzica filmelor "Zidul" și "Moromeții", dar și a *Premiului Academiei Române*, în 1990. Lucrarea, dincolo de langajul ethnic, cu un accent de emotivitate, e o frescă proaspătă, cu adieri de bucolic și reavăn, depășind încremenitele modele moderniste.

Ozana KALMUSKI ZAREA